

Red v naravi.

Bilo je necega vročega poletnega dné, ko se je solnce užé bližalo k zatonu. Pri derečej strugi poleg očetovega mlina je stal Slavko, brdák deček okoli sedem let. V vodi zagleda ogromno število ribic, ki so dokaj nadlog imele. Voda jih je sukala in drvila sem ter tja. Pogosto jih je zasuknila v vrtinec in odnesla od ljubih prijateljic. Druge so se zopet zaletavale ob ostro kamenje in korenine ter so se hudo ranile. Slavku so se te uboge živalce zeló smilile; mislil je, kako bi jim pomagal. Šel je k očetu v mlin in ga prosi, naj bi polovil uboge ribice, da bi v vodi toliko ne trpele. Oče izpolni Slavkovo željo, vzame sak in ga nastavi v vodo. Deréča voda kmalu zasukne uboge ribice na ta nesrečni kraj in bile so — v saku. Oče potegnejo sak iz vode in izsipljejo vjete živalce na zeleno grivico (trato) pred Slavka in mu rekó; „ná, tukaj je imaš, storil sem po tvojej želji!“ To rekši, otídejo oče v mlin. Slavko ostane sam pri ribicah in jim začné govoriti: „glejte, uboge živalce, kako ste zdaj srečne! Tukaj na zelenej travici in na zdravem čistem zraku se laže prebiva in diha nego li v derečej vodi, ki vas zaganja med ostro kamenje in korenine. Kako lepo vas obsévajo rumeni žarkí zahajajočega solnca!“ Tako je govoril Slavko ubogim ribicam, gledajóč jih, kako živo so se gibale in skakale po zelenej travi. Kadar koli je kaka ribica daleč odskočila od svojih tovarišic, takój jo je Slavko prijel in zopet nazaj položil k ónim drugim. „Le mirne bodite“, dejal jim je, „in odpočíte se malo, saj ste v vodi dosti trpele. Tukaj po zemlji se lahko prosto gibljete in veselíte kakor ptičice pod nebom!“ — Oče, ki je stal za mlinskimi vrati in vse to poslušal, stopi zdaj k Slavku in mu reče: „preljubo moje dete! ali res misliš, da so zdaj ribice na boljsem nego li so bile poprej v vodi?“ To rekši, vzamejo oče jedno ribico in jo denejo pri kraji v vodo, a ribica je bila mirna, samo malo je še gibala ob svojih plavutih. Zdaj pokličejo sinka k sebi rekóč: „Slavko, idi sem k meni, da vidiš, kako mirna je uboga ribica, ki sem jo dejal v vodo.“ Oče denejo še druge ribice nazaj v strugo ob kraju brega, a vse so bile kakor mrtve; še le za nekaj časa so se začele živéjše gibati in plavati po vodi.

„Zdaj vidiš,“ rekó oče, „da vsaka živalca najrajše živi na ónem torišči, katero jej je ljubi Stvarnik v življenje odločil. Kakor se tebi najprijétnejše zdi na kopnej zemlji, ptičí in metuljéku v zraku, tako se tudi ribicam zdi najprijétnejše v vodi. Samo malo takih živalic je, katere živé v vodi in na suhem.“

Bog na svetu je vse modro ustvaril
Vsakej stvarci je svoj kraj podaril.

Josip Karba.

Na večer.

Nij ga več zlatega solnčnega zraka,
Evo na zemlji že gostega mraka!
Tam iz zvonika se zvon že glasi,
Sladko počivat nam iti velí.

Spánčkajte mirno, preljubi otroci,
Nič se vam batí nij, v božjej ste roci.
Spánčkajte sladko nastala je noč —
K dnevu prihodnjemu zbirajte moč!

Mladinoľub.